

SZVJATOSZLÁV

A Richter?, mondják
a barátai, igen, társalgás
közben huncutkodva vissza-
hőköl, belenevet alságos
csodálkozásaiba, mókázik,
mutogat, meghajol utcán
a lompos-nagyfülű spánielnek,
hátradől a karszékén,
s mintha egyedül lenne,
a távoli erdő szépségébe
merül. Most igazi.

Ilyenkor megszólíthatatlan.
Úgy közelít szmókingban
a zongorához, mintha meg-
birkózni akarna vele.
Finoman lépdél vissza-
felé, s csöndes örömtől
fényes az arca... Mielőtt
kezdené, sokáig térdén a keze.
Érintgeti a billentyűket,
futkos rajtuk az ujjja.
Mintha rajzolgatva keresgélne.
Halk, szelíd. Mind lassúbb.
Mintegy titokban leli meg
Schubertet. Olykor mellé üt,
nem rendül meg. Már él,
amit útjára bocsátott,
a kimondhatatlan.

Dúdol. Richter, te
kisfiú, égi gyerek vagy.

De készül benned az
erdőtűz. Most még elemi
gyöngédség simul el
körülötted, ám két
robajlás közt, mik
hirtelen dőlnek ránk,
mint nyikorgó fák
lombozata, hallani már a
tűz ropogását. Belőle
tör elő Rachmanyinov
fenevadja. Fönségesen áll,
mint az egyiptomi állat-isten
szobra. Most szólítja a többit.
Megtisztel téged, Richter
a nagyság, ez a zenei
ítéletidő. A hátad mögött
tucatnyian összeverődtek.
Lekuporodnak, figyelnek.
S ahogy befejezted,
macskatalpon elosonnak.
Félnek a tapstól.

... Az a tölgy pedig a
moszkvai parkban, mit
a koncert utáni futásod
végén megölelsz, vár
rád, lombhengés nélkül.